INCURSIUNE ÎN VIITOR

Patrascu Andreea

Am căutat în interiorul meu flacăra pasiunii eterne. Totul era încercuit de valurile spumoase ale mării, nelăsând să se întrevadă cercul luminii. Dorința pasiunii îmi ardea sufletul, mă căuta, îmi striga numele, dar se auzea doar ecoul. Sunetele iubirii îmi gâdilau buzele, muşcând din trupul celui dorit.

Timid, el se apropie de tine şi, sărutându-ți buzele, lacrimi mari şi fierbinți îi curg pe obraz, iar locul unde îți atinge pielea te arde. Duios, îți atinge fiecare parte a trupului şi tresare ca o floare de cais în adierea vântului de primăvară. El te doreşte în sufletul lui. Dorința lui nu e meschină ca a altora, ci e una izvorâtă din străfunduri. Eşti ceea ce şi-a imaginat de atâta vreme. Cu un gest îl poți face să atingă zenitul sau, dimpotrivă, amărăciunea să-l copleşească, atingând nadirul.

Cu nervii încordați, cu muşchii crispați, i se pare un sacrilegiu atingând pielea ta diafană. Îndrăzneşte să zâmbească totuşi şi-ți şopteşte mai mult tainic:

- Frumoasa mea, nu ştiu decât atât: că te iubesc!

Apoi, plecându-şi buzele asupra frunții tale, se opreşte din sărutări dulci abia când ajunge la tălpi. Dorința lui e îndreptățită sau păgână ? Şi totuşi, el zâmbeşte, uitând de astă dată să mai plângă. L-ai făcut să uite definitiv trecutul. Ce-i va hărăzi viitorul? Puterea ta va trece laolaltă cu a lui? Chiar de cuvintele lunii încercuiesc involuntar sufletul meu rătăcit, puterea dorinței de a te iubi le izbeşte, transformându-le în versuri efemere, înzestrate cu picături de lumină.

Sunt conştientă de această călătorie; spinii vor rămâne în urmă, numai petalele florilor sunt martorele iubirii către credință.. Sufletele noastre legate prin cuvânt se apără cu scutul luminii, ocupând cu încredere tronul din mijlocul cerului senin.

Paşii sunt egali şi, cu puterea credinței, vor triumfa, găsindu-şi pacea şi liniştea. Am încredere, îmi doresc prea mult, iar gândul eşecului s-a rătăcit, uitând că urmele paşilor egali sunt îngereşti.